

LBBRIS

We know
books

© Editura Velvet Story
Strada Tufanului, 3 C, Mogoșoaia 077135
jud. Ilfov, România

Difuzare/distribuție carte
www.velvetstory.ro
e-mail: office@velvetstory.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NECHITA, PETRE

Tata știe mai bine! / Petre Nechita. - Mogoșoaia:
Velvet Story, 2021
ISBN 978-606-95085-3-4

821.135.1

Tipar executat la Tipografia OPANIS
Tel.: 0727.837.844 ; 0743.901.318
www.tipografieopanis.ro

Copertă: Ciprian Tănăsescu
Editor: Ciprian Tănăsescu
Lector: Cristina Apostol și Laura Apetroaie
DTP: Cristian Negoii

Petre Nechita

TATA ȘTIE MAI BINE!

Ediție îngrijită de Ciprian Tănăsescu

Editura
Velvet**VS**Story
Mogoșoaia, 2021

schimbată de nebunii care se sacrifică și lasă totul în urmă, de nebunii care inovează, care inventează, care sar de pe o planetă pe alta. Lumea se schimbă când fiecare e fericit cu *acum*. Cu fiecare copil educat. Cu fiecare *te iubesc* spus la momentul potrivit. Cuvintele astea nu îmi zboară prin minte, nu le aud, n-am devenit brusc filozof. Le simt cu fiecare părticică din mine, în timp ce Nicoleta toarce, toarce, toarce...

Am trecut prin noapte fără vise, fără să tresar. Căldura Nicoletei m-a purtat până dimineață.

Am rămas singur și privesc prin geam la ziua rece și cenușie de ianuarie. Tot timpul există o ultimă salvare. Copiii sunt garanția pentru asta. Izbăvire, salvare, împlinire sau cum vrei să-i spui. Alexandru e copilul meu. Dar Sofia, Sofia e cea care... Trebuie să mă asigur că nu e implicată în niciun fel. Apoi... Apoi... Hai, lasă gândurile. Sunt primele care te trădează, câtă vreme ele n-au ecou în persoana iubită. Și-n îmbrățișările fetelor mele nu-i nici urmă din păcatele mele.

Tresar. Mirosul de putreziciune, anesteziat de îmbrățișările Nicoletei, îmi revine în nas. Cineva bate puternic în ușă!

CUPRINS

Când părinții nu-s acasă... Prefață prin ochi de copil 5

Unu..... 11

Doi..... 24

Trei 34

Patru..... 50

Cinci 67

Șase..... 85

Șapte 96

Opt..... 118

Nouă 129

Zece 146

Unsprezece 159

Doisprezece 174

Treisprezece..... 186

Paisprezece..... 206

Cincisprezece..... 220

Șaisprezece 236

Unu

Sfatul #14: Arată-i copilului pericolele, explică-i despre riscuri și lasă-l să aleagă! (Manualul de parenting)

Luna rotundă și burtoasă se reflectă în pânda murdară a fierăstrăului. Seamănă cu o lanternă! Am impresia că un polițist s-a proțăpă în spatelele mele și tresar. N-am nevoie de asemenea ruperi de ritm. Transpir, iar mușchii mi se revoltă. Vreau, nu vreau, e musai să recunosc: am condiția fizică a unui șoricel pus să devoreze o roată de tractor.

De vină este și spațiul mic de manevră. Pe care singur mi l-am îngustat! Țeava de metal iese din pământ cam jumătate de metru, face un cot la 90 de grade și apoi dispare în interiorul construcției părgănite. Stau pe vine și nu-i comod. Trag și împing, asta cel puțin teoretic. De fapt, mă izbesc în burtă și capătul fierăstrăului se lovește de peretele din lemn al chioșcului, exact ca o ciocănitore metalică. Ar fi trebuit să tai paralel cu peretele. E logic: așa aș fi manevrat mai ușor pânda zimțată. Dar m-am grăbit și-acum nu mai pot să schimb tactica, altfel ar fi prea ușor de remarcat că țeava nu a cedat din

pricina vechimii și-a ruginii. Două tăieturi sunt prea multe, e clar, chiar dacă nu sunt eu vreun geniu al mascării sabotajelor.

Am noroc de o noapte răcoroasă, dar stropii de sudoare îmi îngreunează fruntea și-mi încheiază părul pe ceafă și în spatele urechilor. Frec țeava de apă de minute bune și încă nu curge nimic din ea. Planul e să tai un sfert și-apoi s-o lovesc cu piciorul până când se rupe într-o formă neregulată, cât să păcălească privirea la o analiză fugară. Dar să fac asta cu fierăstrăul care se mișcă 5 centimetri și se izbește de perete seamănă a maraton parcurs cu mâinile legate la spate. Mi-e tot mai greu să dau de aer. Nu mai respir: trebuie să mă zbat cu gura ca să-l înghit. Dracu' mă-sii! Culmea, când sunt nervos, niciodată nu-mi vin în minte înjurături originale. Mă-sa dracului, dracu' mă-sii, dracu', dracu', dracuuu'!

Țin cu o mână mânerul din lemn al fierăstrăului, cu cealaltă cadrul din metal. Trag și împing, trag și împing. Dar țeava pufnește în răs și bolborosește: „ești un bou, ești un booo”. Ca o încununare a eșecului, sclipiri argintii îmi joacă prin fața ochilor. E clar, am și halucinații.

Ba nu, ba nu, e... Oare? Chiar am... Da! Țeava nu-mi vorbește, e bolborositul apei care începe să se scurgă prin tăietură. La început timid, apoi tot mai sonor din cauza orificiului micuț prin care se eliberează. Scutură rugină cu niște firicele care devin degete groase, argintate de lumina lunii, pierdute apoi printre smocurile dese de iarbă.

Mă ridic și-mi întind mușchii care fierb pur și simplu. Am uitat de teama de a fi descoperit. În spate am clădirea liceului

cu ferestrele mari, întunecate și goale, ca ochii unui uriaș idiot. Nu există paznic și oricum nu m-ar observa printre bălării. Pe lângă chioșc, înspre stradă, se ridică un gard viu care n-a fost niciodată tăiat sau curățat. Arată hidos, ca niște rădăcini care au crescut la vedere, iar tulpina se ascunde undeva în pământ. Îmi trag răsuflarea și fără să mai știu pe gânduri, dau în...

Dracu' mă-sii de țeavă, și de picior, și de minte idoată! Dacă a fost atât de greu să fac o tăietură minusculă, cum de m-am gândit c-o s-o spulber cu o lovitură?! Mă repliez și trag cu ambele mâini. Ba în stânga, ba în dreapta. Degetele îmi alunecă, dar strâng din ele, strâng și din dinți. Și chiar din fund! Antrenez în mișcarea asta haotică peretele din lemn care scârțâie, acompaniindu-mă că un supporter beat, pe jumătate adormit în tribună. Poate c-ar trebui să-mi sufoc gândurile, să conserv energia, să mă concentrez doar pe lupta asta caraghioasă: eu, mâinile goale și-o țeavă ruginită. Da' chiar n-auzi să taci?!

Un troznet și mă opresc. Sunt oasele mele? Nu, gălgâitul apei care se scurge fără opreliști pe pământ e un răspuns suficient. Țeava a cedat, sătulă să fie bruscată de unul ca mine. Cel mai deștept renunță primul. Foarte bine! Noroc de rugina care a făcut-o să crape atât de ușor. Puținele mele cunoștințe de fizică îmi spun că nu mai trebuie să insist. Apa o să curgă toată noaptea. E drept, lângă peretele exterior al chioșcului din lemn. Dar câtă apă să înghită pământul?! Plus că oricum e o construcție ca vai de ea, plină de găuri. O să fie inundată, evident! Nu mai are rost să pierd vremea. Ascund fierăstrăul în

rucsac, mi-l trec pe umăr și pândesc prin gardul viu. E întuneric, iar eu o apuc doar pe lângă colțul blocurilor. Pe strada asta e și primăria, în capăt, lângă parcul central. Tocmai de asta nu-i niciun polițist. Cei de la locală dorm în birou, cei de la ordine publică sunt convinși că patrulează locala și sforăie în mașină.

Oricum, nu mă deranjează să fiu surprins de cineva. „Cum? Ce cauți noaptea cu un fierăstrău în spate? Nimic mai simplu, domnule agent. Lucrez la un scaun mai vechi. Îl reabilitez, cum s-ar spune. Și m-am gândit să-i dau un aer *vintage*, cu niște scoarță de copac pe care s-o prind de margini. Vă imaginați cum o să arate?!”.

Ajung acasă imediat. Așa e în M.: oraș mic, mergi de nicăieri până oriunde vrei în doi timpi și trei mișcări! Îmi las rucsacul în beci, atelierul meu ad-hoc, și urc la etajul 2, îmbătat de clandestinitate și de reușita planului. Apartamentul e cufundat în beznă. Pe sub ușa de la camera fică-mii se strecoară umbre colorate, deci, se uită la tv. Soția mea sforăie. Mă bag rapid în pat și tot efortul din ultima oră mă alungă în brațele unui somn agitat. Visez că tot orașul e inundat, că apa ajunge până în apartament, la marginea patului și...

– Dragule, iubitele, ursulețele... Știi că ești liber, dar nu vrei să ne răsfățăm în dimineața asta?

Nu știu când și cum s-a scurs noaptea, dar din modul în care sunt trezit deduc două lucruri: Nicoleta lucrează pe tura de după-amiază; și vrea să ies la cumpărături.

– Mi-e poftă de un mic dejun cu ouă ochiuri, slăninuță în tigaie și suc de portocale... Da' frigiderul e pe jumătate gol.

Se întinde lângă mine și se pisicește, frecându-și cămașa de noapte de brațul meu drept. Părul ei negru și creț miroase a îmbrățișări. Soțul ei, proaspăt devenit infractor, simte nevoia de așa ceva. Dar mai târziu!

– A, nu uita să treci iar pe la Iftime, te rog, îmi amintește Nicoleta, încă tolănită în pat. Ia-l și tu cu frumosul.

Îmi trag blugii pe mine și scot un „îhâm” de încuviințare.

– Dacă nu, chemăm noi zugravul și-l plătim, îmi strigă din capul patului.

Da, completez singur. Și-apoi o să ne recuperăm banii de la zgârciobul de Iftime cam pe la timpul Apocalipsei.

– Oricum, continuă în timp ce mă încălț și dau să ies, să nu te enervezi! Lucrurile se rezolvă de la sine. Planeta asta e aici de miliarde de ani și oamenii n-au distrus-o nici cu bomba nucleară. N-o să ne omoare pe noi o inundație!

Ultimele vorbe le aud de pe scări, dar le știu pe de rost. Asta fost mereu filozofia Nicoletei. Probabil că este și ceea ce m-a atras la ea. Dar să-l las pe Iftime să scape, chiar nu-s de acord!

Iftime e vecinul de deasupra noastră. I s-a fisurat o țevă și atât s-a codit s-o repare, că orificiul microscopic a devenit ditamai găuroiul. Prin urmare, peretele nostru din baie s-a transformat într-o cascadă în toată regula. Privind ca tâmpul la pagubele de-acolo, fără să știu cum aș putea repara ceva, m-a lovit fix în moalele capului ideea: „și dacă s-ar inunda și chioșcul?!”.

O plimbare matinală are, acum, partea ei utilă. Locuim

Într-un oraș de provincie, în care orice veste proastă circula cu viteza rezultatelor la loto. Sunt curioși până și cei care n-au cumpărat bilet.

Ies din bloc și o cotesc la dreapta, înfrânându-mi dorința de a vizita locul crimei. Am citit destule romane polițiste și știu cum să evit „ticurile” infractorilor. Din doi pași ajung în parcul din fața primăriei. Aici zornăie deja zarurile în cutiile pentru table și câțiva intelectuali, mai retrași, s-au adunat în jurul unui mese de șah. Am pensionarii mei pe care știu cum să-i iau, fără să isc suspiciuni.

– Nimic, tătucă, îmi răspunde fără să mă privească nea Cornel, fost maistru sondor la uzina din oraș.

De fapt, chiar așa i se adresează toată lumea: Maistre! E o primăvară înșelătoare. Sunt dimineți în care ai impresia că martie e august. Și unele zile în care juri că iarna n-a trecut și nici nu se gândește să-și târâie prea curând zdrențele ei înghețate. Cert e că mereu cineva se înșeală cu hainele. Unii au bluze cu mâneci lungi, se înfofolesc și transpiră. Sau tremură în cămăși subțiri.

– Ne chinuim cu viața asta, îmi răspunde altul! Nu vezi de la ce oră ne-au dat babele afară din casă?!

– Doar enundația de la chioșc, îl întrerupe altul, știrb de toți dinții.

– Da' nici aia cum trebe, rostește Maistrul, cu ochii la zaruri. Ai văzut mătăluță mafiot cu ghinion în țara asta?! S-a spart o conductă de apă, dar a udat doar câteva cutii de carton. În rest, taică, apa s-a scurs în peretele liceului. Așa e-n țara asta! Tot proștii suferă!

Îmi bag mâinile în buzunarele blugilor, să nu se vadă cum degetele mele se strâng în pumni precum bulgării de pământ! Îmi revine în minte imaginea directorului de la liceu. A venit la o ședință cu părinții supărați că lângă școală a apărut un magazin în care se vând țigări și alcool. I-au explicat mai mulți dintre noi că în țara asta există o lege care interzice vânzarea unor astfel de produse la mai puțin de 50 de metri de o școală. A ascultat, privindu-i direct în ochi pe cei care vorbeau, dar fără să se concentreze, ca și cum gândul îi zbura pe alte meleaguri.

– O hibă în legislație, la asta se reduce totul, a explicat pe un ton liniștit. Și aici, în M., ne ghidăm după regulile făcute la București. Chioșcul e în spatele liceului. Patronul a demonstrat că elevii, dacă folosesc intrarea principală și ocolesc liceul, fac mai mult de 50 de metri până la magazin.

Dar în spatele liceului e doar un gard viu și bălării. Pe-acolo ies și se ascund să fumeze, i-am explicat noi. Iar acum au de unde să-și cumpere și-o votcă, la nevoie. Sau droguri, sau naiba mai știe ce.

– Nu sunt eu *business man*, cum se zice, ne-a răspuns tacticos. Dar nu cred că poate face o avere doar din vânzări către elevi. Pe străduța aia trec oamenii către autogară. E și una din străzile care dau spre spital, către primărie... Ce mai, e un oraș mic!

– N-am știut că ești avocatul ăluia, i-am aruncat eu, fără să mă pot abține.

– Da, l-am putea da în judecată, a continuat directorul impasibil, aproape fără să mă bage în seamă. Dar va câștiga, și-atunci, vă dați seama?! O să execute silit liceul. Oricum, educația nu cred că se face cu interdicții, ci mai degrabă cu explicații...

Și-a luat o voce microasă pentru ultima parte. E dascăl/ politician/om de afaceri, 3 în 1! Are haine ponosite, de profesor prost plătit, roase în coate și-n genunchi. Dar stilul lui e de politician. Te duce cu vorba, te învăluie, doar să fie cum vrea el, adică să nu supere pe nimeni. N-a spus nimic despre ce vinde ăla acolo. Politician de top, ce mai?! În privirea cenușie îi lucește pofta de bani. Nu m-ar mira să fi încasat un comision, ca un afacerist, pentru chioșcul de lângă liceul lui. Liceul lui?! A, să nu uit: și burta ca o antenă parabolică întoarsă, tot la un politician te duce cu gândul. O fi el un amărât de director de liceu într-un orașel prăpădit ca M., dar de tipul de felul ăsta te izbești peste tot! N-am ajuns la nicio concluzie după ședință. Doar că așa e-n România și n-ai ce-i face!

Culmea, când sunt liber, găsesc suficiente activități care să-mi umple timpul. Citesc sau mă uit la niște filme vechi. Acum n-am chef de nimic. Mai mult, cafelele pe care le-am sorbit ca pe apă chioară nu mă ajută. Simt cum mă prăjesc în uleiul încins al propriei mele neputințe. Și furia, cum crește! Am vrut, ca un copil, să inund chioșcul, crezând că așa închid afacerea. M-am chinuit o oră și pentru ce?! Totuși, nu regret fapta, ci numai eșecul. În țara asta nu-i suficient să ieși la vot, să

fii un cetățean model, să arunci ambalajele și cojile de semințe la coș și să-ți achiți impozitele. Trebuie să te implici, să-ți murdărești mâinile. Vandalism?! Distrugere?? Să nu încep cu adevărații vandali, că nu mă mai opresc!

Nu vreau să știu că magazinul ăla funcționează lângă geamul unde învață Sofia. Nu pot să accept așa ceva! Pe vremea când era bebeluș, nu reușeam să mă bucur de plăcerile care apăreau la tot pasul: somnul ei liniștit, gânguritul, zâmbetele aruncate ici și colo, primele silabe, țipetele pline de plăcere când o ridicam în brațe, sus-sus. Mereu mă gândeam că s-ar putea îmbolnăvi, că ar putea să cadă și să se lovească. Freca cu disperare fiecare suprafață din apartament, să dispară praful și microbii. Iar când Sofia abia învăța să meargă de-a bușilea, mintea mea se ducea și mai departe: îmi imaginam scenarii întregi în care e atacată pe stradă sau lovită de vreo mașină în timp ce traversează. Cum s-o protejez de atâtea pericole?

Când am ajuns aici, în M., vizitam foarte des biblioteca orașului. Așa am descoperit cărțile de *parenting* și am dat gata zeci. Pe-atunci nu o aveam pe Sofia, dar mi s-a părut interesant să mă pregătesc. Și printre două romane pe care le înghițeam ca pe limonadă, am citit tot ce am găsit despre *parenting*. M-am uitat pe Youtube la sute de filmulețe cu specialiști mai mari sau mai mici, vedete în toată lumea sau cunoscuți doar în cartierul lor. Copilul e cel mai important, doar el contează, tu trebuie să renunți la locul tău. Sunt de acord. Dar nu e suficient să-ți spui asta. Sofia e cea mai cea, eu și Nicoleta am pierdut lumina reflectoarelor în casă. Așa, și ce?! Dispar toate pericolele din